

Redactare: Cosmin Peța
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PRODAN, OFELIA

Voci cu defect special (jurnal de facebook) / Ofelia Prodan. - Pitești :

Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2834-3

821.135.1

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Ofelia Prodan

voci cu defect special

(jurnal de facebook)

Editura Paralela 45

eu sunt bine. așa și așa. am cafea, zahăr brun și mâncare. caloriferul de fontă e cald. am și gaze nonstop și cuptor cu microunde. nu prea ies din casă, că e zăpadă cu gheață și îmi alunecă ghetetele, dacă îmi rup un picior sau o mână?! cu hernia de disc, și ea ruptă și migrată, m-am aranjat. dar sunt bine acum. am făcut fizioterapie. chiar are efect, deși nu credeam. stau mai toată ziua în pat cu laptopul în brațe și ascult muzică pe youtube sau mă uit la cele mai bune filme din 2017. vă recomand *Mother!* și *The cure of wellness*. mai sunt și altele. cred că încep să mă plictisesc. cred că o să ies din casă și o să patinez artistic până la spital. acolo, se vor purta frumos cu mine. îmi vor da bacterii și virusuri. eu n-o să zic nu, ci mulțumesc. așa se cade când cineva e generos cu tine. dacă mor, incinerati-mă! dar nu mor, vă promit eu! sistemul meu imunitar va învinge! aveți încredere în sistemul vostru imunitar! luptați cu ce puteți! cu lingura, cu furculița și cuțitul, dar și cu dinții. în spital, eu o duc bine. așa și așa. n-am cafea, dar mă tratează cu pilaf. înot și mă înec de dimineața până seara numai în pilaf. ceva misterios se ridică în mine. cred că știu și ce! *Force awakens*. recomand. așa și așa!

ieri am aflat că Dolores O'Riordan a murit, cică, subit. eu am crescut cu Dolores O'Riordan. chiar acum ascult *Loud and clear*. las link aici:

<https://www.youtube.com/watch?v=X49ZJ41Q5mY&index=1&list=RDMMX49ZJ41Q5mY>.

eram anul întâi la facultate când am ascultat *Zombie*. am urmărit *top 20* pe MTV nu știu câte săptămâni la rând, sperând să ajungă pe locul I. a ajuns doar pe II. a fost bine. așa și așa. mai mult așa decât așa. vocea lui Dolores e specială pentru mine. am scris prima poezie de dragoste pe o melodie din albumul *No need to argue*. am înregistrat-o cu reportofonul și i-am pus-o năfericitului la telefon. apoi am regretat. așa și așa. nu mă interesează de ce a murit Dolores și ce probleme a avut. era o tipă prea mișto ca să-mi pese de amănuntele astea. am pus melodia pe *repeat*. dacă adorm să nu mă treziți! sigur voi visa ceva fain! sau așa și așa. dar dacă mor, scuturați-mă bine, treziți-mă! îmi place Dolores, dar, sincer, cred că m-aș bloca să stăm *face to face* dincolo. *People are stranger, people in danger!* o spune Dolores.

<https://www.youtube.com/watch?v=X49ZJ41Q5mY&index=1&list=RDMMX49ZJ41Q5mY>

m-am îmbătat, deci scriu ce vreau și cum vreau. și vreau să scriu ca să vă spun că anul ăsta a fost cel mai nasol dintre toți anii pe care i-am ratat exact la fel. de ziua mea, am băut doo, doar doo pahare cu vin alb, și-am avut niște tripuri oribile, gen decorporalizare, halucinații, plutire, autoeviscerare, plus tatuare pe carnea crudă a sloganului *Eradicați femeile impotente!* apoi mi s-a

făcut rău, doi amici m-au urcat pe brațe în taxi, abia m-am abținut să nu borăsc, dar, cum am ajuns acasă, am băgat capul direct în budă. m-am trezit prin vară, pe la Bookfest, întrebându-mă ce naiba caut eu acolo, că nici să mă iscălesc nu știu, dar unele cărți aveau copertele așa de lucioase și roz colorate de zici că erau acadele. pe una chiar am mirosit-o, avea miros dulce-aromat, așa că am și lins câteva pagini. din vară m-am trezit în toamnă, eram prin Cluj, și tot așa, nu știu ce naiba căutam, că tot lângă statuia lui Matei Corvin aterizam, oricât încercam eu să mă autodezorientez. am plecat cu trenul și trenul a mers ce a mers domol până s-a plictisit și s-a făcut avion și așa am ajuns aici, la Sassari, de Crăciun. stau la o româncă mișto, a gătit pește, sarmale, mămăligă și cozonac și eu am mâncat și am băut ca sparta, încât acum stau cu burta-n sus pe pat și aștept să treacă anul ăsta. dar anul nu se lasă, stă în fața mea și zâmbește misterios de parcă ar fi Mona Lisa sau Orfelin, băiatul autist cu prieteni imaginari din Parcul Romancierilor.

îmi place de Sărbători, stau în casă, la căldură, întinsă pe pat cu laptopul pe genunchi și ascult muzică pe youtube. nu am brad și nici crenguță de vâsc. dacă sună cineva, nu deschid. dacă e vreun preot și fac o criză de Tourette?! beau și cafea la ibric. merge cu muzica psihedelică. cum se întunecă, adorm și mă trezesc la miezul nopții, când mă transform în bufniță și îl caut pe iepurele de alabastru prin toate dulapurile, și prin șifonier, și pe balcon și, în cele din urmă, îl găsesc în televizor, unde dă interviuri despre o bufniță periculoasă care îl hărțuiește încă din faza embrionară.

ba bine că nu! ba bine că da! pe vremea când încă nu mă născusem, numai asta auzeam din pântecul mamei, prin casă. și de atunci tot asta aud. ba bine că nu, ba bine că da, numai cum vreau eu nu este și eu nu vreau nici așa și nici altfel. dar cine să mă asculte? de aia am ajuns să stau singură în casă și să vorbesc cu lustra, frigiderul și televizorul. ei sunt foarte atenți și nu mă contrazic niciodată, de aia la mine în casă nu e nici așa, nici altfel, ci numai și numai cum vreau eu.

gratis! ofer gratis lentile de ochelari din plastic colorate în roz, verde-albastru relaxant sau violet-violent, se adaptează în funcție de starea de spirit și a vremii, ciucurii găuriți de gloanțe de la draperiile grele de catifea grenă ale străbunicii, balerina de porțelan cu piciorul drept ridicat grațios spart de la genunchi dansând singură după muzica de patefon, fotografiile în negativ cu Parcul Romancierilor distrus de un viitor și iminent bombardament nuclear, rochia de mireasă cu dantela destrămată și îngălbenită care desenează, după părerea unor detectivi anonimi, cardiograma purtătoarei dispărută în mod enigmatic în ținutul Shambala – pe mânecele lungi are versuri urmuziene pictate cu vin sângeriu de limba îndrăzneată a unui nuntaș turmentat, câteva lacrimi cât oul de porumbel strânse la sânul înghețat al bunicii când a avut preșimțirea că bunicul a fost ucis de o vivandieră geloasă pe frontul de Est și un dosar sigilat cu toate bolile de care am suferit de la naștere până la data actualizată a morții mele.

la o cafea, în dimineața asta, am citit despre sindromul Tourette. e o boală a creierului care se transmite genetic. pe scurt, niște ticuri, uneori verbale. adică spui repetitiv cuvinte obscene. uneori. nu e necesar să fie tratată cu medicamente. se pare că și Mozart avea această boală. cel afectat se poate integra destul de bine în societate. asta dacă nu se naște în România și nu-l duc babele și vecinii de bloc, oripilați, la biserică, să fie exorcizat. m-am gândit că dacă ar citi anumite poezii scrise de anumiți poeți sau poete, babele, ba chiar și oamenii obișnuiți ar avea aceeași reacție. exorcizați poetul / poeta! sau internați-l (-o) la nebuni. e mai safe. deși, la cât de des se înjură pe stradă, ar trebui să deducem că sindromul Tourette e o boală națională, dacă nu cumva universală. ce ne-ai făcut, maestre Tourette, de ce ne-ai blestemat în halul ăsta, să-ți sparg rozeta mă-tii pe gratis, să-ți sparg rozeta mă-tii pe gratis și pe la spate, pe la spate, upppss! iar mă repet.

m-am lăsat de băut cafea și fumat narghilea și mi-am ales un loc retras pe cel mai retras munte din lume, într-o țară îndepărtată. un loc foarte aproape de nori, de unde poți privi toată lumea ca pe o hartă și poți fixa cu precizie țintele inamice pentru un eventual atac. în locul meu retras sunt aproape chiar și de paradis. vă invit aici cu ospitalitate, vă invit contra-cost. nu cer mult, nici nu vă dau detalii cum să ajungeți aici, dar sigur veți ajunge, e singurul loc retras, de pe cel mai retras munte din lume, e imposibil să nu-l reparați. aici e cabana mea de lemn unde am ascuns planurile mele secrete de distrugere a inamicului

și unde am plantat mine prin grădină. e foarte posibil să călcați pe vreuna, dar vă asigur: veți ajunge instantaneu în paradis. vă invit aici contra-cost.

mereu m-au fascinat oamenii de știință care fumează pipă așa ca Mircea Eliade, Einstein sau Freud. uneori au un aer ușor distant, superior, ca și cum ar deține o cunoaștere inaccesibilă nouă, oamenilor obișnuiți. așa că îmi fac curaj și îmi cumpăr o pipă, o umplu bine cu tutun, mă așez comod pe un scaun cu spătar înalt și pufăind alene îl văd prin fum pe Jung cum desenează un portal către universurile subconștiente, apoi cum din portal iese o umbră despre care nu putem spune nici că este malefică, nici benefică, despre care nu putem spune mai nimic, decât simplul fapt că este o umbră. umbra se apropie de Jung și îi șoptește cu vocea lui Freud: ei, acum, dacă stăm și analizăm exigent, nu crezi că ai cam exagerat? Jung se preface că nu aude. umbra se agită și zice pe un ton destul de insinuant: dragă colega, dacă tu nu te mobilizezi, mă mobilizez eu și încă destul de bine! Jung tace și se scobește în ureche. umbra se supără și strigă, de fapt aproape că urlă nervoasă: măi, dar ție chiar nu îți este pic de rușine? Jung apleacă recunoscător urechea și îi întinde mâna prietenește umbrei, care se scutură și se disipează chiar în fața portalului, apoi se încheagă singură în interiorul portalului, unde ia chipul lui Freud fumând satisfăcut, cu un aer ușor impertinent, pipa și suflând fumul drept în ochii înroșiți de nesomn ai lui Jung.

azi nu s-a întâmplat nimic. încă. dar trebuie să se întâmple. iar dacă nu se întâmplă, o să-mi imaginez eu ceva trăsnet și o să fie ca și cum s-ar fi întâmplat. asta ar fi o provocare care mi-ar da bătaia de cap, așa că pun pariu cu mine însămi că n-o să se întâmple nimic. între timp, am fost la Mega Image să-mi iau ceva de mâncare, dar niciun incident. zăpada s-a topit și eu am mers fără stres. am ajuns repede acasă și mi-am încălzit două sarmale de post la microunde. nu, nu e nici un post, dar ficatul îmi face probleme. le-am mâncat și am deschis laptopul. azi, nimic. nasol! parcă văd că o să câștig pariul. azi nu s-a întâmplat încă nimic. da, dar ieri parcă a fost ceva, ceva. parcă un scandal. literar. de ziua națională a culturii. premeditat. super! un scandal e un scandal, chiar și când nimeni nu e scandalizat în realitate. însă azi, nimic.

trece ziua și nimic. sună telefonul. e mama mea. îl pun pe *silence*. la naiba! chiar e pe cale să se întâmple ceva dacă mă sună mama mea. de câte ori mă sună se întâmplă ceva. coincidență, ar zice unii pe care eu i-aș numi necunosători ai fenomenului. uite că e pe cale să se întâmple ceva, ceva ce abia așteptam să se întâmple și acum nu mai vreau să se întâmple, ba chiar mă tem să se întâmple. mă bag din nou în pat. reușesc să adorm. telefonul sună din nou. e mama. nu răspund orice ar fi! închid de tot telefonul. mă bag din nou în pat. adorm. telefonul sună din nou. cum naiba, mă întreb adormită. e tot mama. răspund. se aude un țuuit prelung, apoi vocea pilotului care anunță că avionul se pregătește de decolare. e bine, îmi zic. visez că zbor spre Sassari, deci dorm, deci n-a sunat niciun telefon și nici nu s-a întâmplat nimic. încă.

mă trezesc. în casă ninge și e ger. pereții sunt crăpați. mobila prăfuită și din secolul XIX. la un patefon cântă Edith Piaf. aprind o veioză cu abajur portocaliu. mă înfășor într-un halat de gheață și îmi introduc picioarele goale și reci în papuci tot de gheață. spre surprinderea mea, mă încălzesc destul de bine. mă gândesc că e vorba de o reacție paradoxală a corpului meu. mă plimb prin apartamentul meu, care e mare cât un castel medieval. admir mobilierul vechi și biblioteca. pe rafturi sunt numai cărți de Jung. cu dedicație către o anume Elisa. mă întreb cine este Elisa. văd și o oglindă. mă uit în oglindă. văd chipul prelung al unui bărbat în vârstă cu ochelari cu ramă subțire și barbă albă. suflu peste oglindă. se aburește. o șterg. văd chipul unei femei blonde cu ochi albaștri în uniformă de asistentă. pe ecuson scrie Elisa. Elisa scoate lama din buzunar și își crestează cu furie obrazii. sângele țâșnește. urlu și mă trezesc.

n-am fost sabotată. nu s-a întâmplat nimic azi, deși am așteptat toată ziua să se întâmple ceva, ba chiar m-am temut, la un moment dat, că o să se întâmple ceva fenomenal, când m-a sunat mama mea. dar nu s-a întâmplat nimic. de fapt, am fost sabotată, dar pe invers! nici n-a mai fost nevoie să-mi imaginez ceva, pentru că, fără să-mi propun, m-am simțit exact ca în ținutul *Nowhere* din *Courage the Cowardly Dog*. se pare că eu am fost Muriel și Eustace simultan. deloc rău. deci ceva tot s-a întâmplat. am pierdut pariul, cum bănuiam. mereu se întâmplă ceva, cum să nu se întâmple, dacă se tot întâmplă și noi doi, în propria mea persoană, nu ne dăm deloc seama? bine că avem în casă un *Courage the Cowardly Dog*, chiar dacă momentan e foarte mic, invizibil!

am dormit aproape toată ziua. noaptea m-am uitat la un film recent, super bun, despre Marilyn Monroe. așa de bun, încât am visat că aud voci și mi-am zis, în vis, nasol, am schizofrenie, dar mă adaptez eu cumva. dar vocile vuiiau în capul meu și mă amenințau. asudam, mă zbăteam prin somn și mă chinuiam să ies din coșmarul în care eram absorbită ca într-o pompă de vid. am ieșit cu greu și frigiderul trepida, făcând exact zgomotul pe care îl auzeam în vis în mintea mea. ce farsă mi-a jucat subconștientul, vocile amenințătoare din mintea mea erau, de fapt, zgomotele de la frigiderul meu antic *Arctic*. l-am scos din priză și m-am culcat la loc. am dormit ca un prunc și când m-am trezit era deja seară, iar frigiderul trepida singur, de furie că l-am scos din priză, și pe jos era o apă mare în care înotau resturi de mâncare și gândaci de bucătărie.

am visat buzele Angelinei Jolie. numai buzele. dar erau deja o personalitate. dublă. defilau prin toate revistele glossy. le-am luat un interviu. le-am pus întrebări cu grad mediu de dificultate. s-au descurcat excelent. la final, s-au apropiat de mine. cred că voiau să mă sărute amical. dar cum erau enorme, m-am speriat. am sărit de pe scaun și m-am trezit aspirată într-un spațiu bizar.

urmăresc o înregistrare live cu amy winehouse. cântă back to black. când repetă black cu vocea ei gravă guturală, fața ei capătă o expresie melancolic-stupidă. normal, black e și nu prea iubitul

ei, cum altfel ai putea cânta despre iubitul tău pe care tocmai l-ai înșelat, părăsit și înmormântat, dar la care vrei totuși să te întorci? normal, cu un cocktail în mână și cu expresia aia melancolic-stupidă pe care oricât te-ai strădui în preajma lui n-o poți avea.

dragă colega Albert Einstein, eu sunt Stephen, Stephen Hawking, și nu-mi pasă de celebritate. conform calculelor mele, nu-mi va păsa nici după ce voi fi celebru. îți scriu de pe acum să te avertizez că Dumnezeu nu dă cu zarurile, nu pentru că e opțiunea lui, ci pentru că, deși zarurile sunt din materie și pot fi cuantificate, Dumnezeu e doar un naiv timid, simpatic și spiritual care pierde mereu la jocurile de noroc și nici nu se prinde când zarurile sunt măsluite, ca în cazul nostru de față când, întâmplător, ezită să se mai facă de râs aruncând zarurile cu pricina și se crede, în naivitatea lui, atotputernic, când în realitate e atotputernic doar în basmul favorit al umanității pe care toți îl numesc Biblia și cu care mă delectez chiar și eu înainte de culcare.

P.S. nu mi-o lua în nume de rău, conform calculelor mele e posibil să mă înșel, deși probabilitatea e infimă.

ai o inimă mare, eu știu, dar nimeni nu apreciază asta. nu-i nimic, strivește-o cu vârful pantofului ca pe un muc de țigară. ești genial, ai idei care pot revoluționa fizica cuantică, dar habar n-ai să le formulezi corect și coerent, nici o grijă, au făcut-o alții

deja. fumezi ca un turc, bei lichior ca un rus vodcă în Siberia, mănânci ca un bulimic, dormi de parcă te-a pișcat musca țețe, faci sex ca un iepure, ești obsedat numai de persoana ta, ești exasperat numai de persoana ta, nu te îngrijora, n-o să mori din asta, nici măcar n-o să mori, deja ești mort și îngropat, așa-dar nu te mai îngrijora absolut deloc. ești bou, da, te-ai uitat în dimineața asta în oglindă și ai văzut un cap mare și nătâng de bou, mare scofală, vecina de vis-a-vis e vacă și Martoră a lui Iehova. bine că nu e vaca sacră, încă mai ai o șansă, n-o rata, fă-te chiar acum Martor al lui Iehova! schiezi pe pârtia goală și intri în singurul brad din mijlocul pârtiei. ajungi în stare gravă la spital. stai 10 zile în comă. îți revii miraculos și predici tuturor asistentelor cele 10 porunci modificate după codul tău genetic modificat de substanțe halucinogene. ești al doilea Mesia. toți te venerază. te sinucizi.

dacă vrei s-o faci în stil mare, nu ezita: fă-o, orice crimă în stil mare beneficiază de îngăduința admiratorilor: detectivi, psihologi, polițiști, avocați. și nici măcar nu sunt puțini! așadar fă o crimă în stil mare și vei fi vedetă, vei primi cereri în căsătorie, amenințări cu moartea, mesaje private perverse și stick-uri kitschoase. până la scaunul electric. dar ai făcut-o, frate, în stil mare! dacă vrei s-o faci pentru că și alții au făcut-o, mai gândește-te, mai dormi o noapte, mai fă o partidă de sex și dacă tot vrei s-o faci, fă-o, dar nu oricum, ci în stil mare! dar dacă vrei s-o faci pentru că altceva mai bun de făcut nu ai: fă-o chiar acum, în această secundă, până nu te răzgândești și fă-o naibii în stil mare!